

ПОДЪ СТОЛЪТНИКА

Стогодишниятъ орѣхъ е покрилъ чичовата кжща. Много години, като буреносни облаци, сж преминали презъ неговитѣ клони. Дълбали сж кората му и затова е набразденъ. Въ браздитѣ течатъ сълзитѣ на столѣтника.

Подъ неговата хладна сѣнчица спи кротко старата кжща. Вечеръ блѣшука прозорчето и мига като старо око. Кжщата се олюпи. Смачкаха я годинитѣ. Само орѣхътъ остана здравъ. Якъ е той, нищо не го поклаща.

Нѣкога една гърмотевица падна върху него. Не го разби. Само единъ клонъ разцепи и той увисна надолу. И когато се свре вѣтърътъ и почне да рѣмжи въ шумата, пречупениятъ клонъ се клати и скърца.

По него време, ние бѣхме деца съ Николчо. Годинитѣ се търкулнаха като тежки камъни. Много свѣтъ изгина. Много кжщи смазаха. Набраздиха челото и на чичовото момче. Той сега е едъръ мъжъ, съ жълти мустаци, като узрѣла царевица. Кога бѣше това! Много снѣгъ трупа по земята и се стопи.

Много дъждъ се изсипа отъ небето и земята го погълна. Само отъ ржката на Николчо времето не заличи раната, склопена по срѣдата и облизана отгоре, като съ езикъ.

Казваха тогава, че имало война нѣкжде. Далечъ на югъ, нататъкъ, дето се вижда снѣжната глава на единъ далеченъ върхъ. Гърмѣли топове. Въ близкитѣ градища разказватъ, че се качвали хората по баирчинкитѣ и чували гърмежитѣ. Но при насъ — нѣмаше нищо.

И чичо бѣше войникъ. Не го видѣхме, кога замина. Една нощъ се мѣрналъ вкжщи, цѣлуналъ Николчо по челото:

— Сбогомъ, пиле! — рекълъ му той.

Николчо се разшавалъ. Обърналъ се не другата страна и пакъ заспалъ. А чичо замѣтналъ раницата и потѣналъ въ тъмната тъмница. Стрина го изпроводила до портата. Подпрѣла се до орѣха и заплакала. Никой не я чулъ. Само пречупениятъ клонъ скърцалъ, като гладенъ вѣлкъ и една кукувица кукала на комина. Лошъ знакъ

(продължава на стр. 13 долу)